

Güz Bahçesi

– Ümit Seyhan · 07 Kasım 2020

Bir adım ötede bıraktım
Gözlerimde sakladığım yağmurları
Küf kokulu güz bahçeleri gibi
Neşesiz, yorgun
Yıpranmış güllerin kapanmak üzere
Göz kapakları

Nereye alıp gitsen başımı
Nereye nakletsen içimde ki mezarlığı
Avuçlarımda taşımaktan öyle yorulduğum ki
Ölü doğmuş heyecanları

Flu bir hayalde düğüm olmuş
Yaşadıklarımla yaşananlar
Kiminin yüzünü almış diğeri
kiminin silinmiş dudakları
Yerle gök yer değiştirmiş
Mevsimlerimin şimdilerde
Siyah beyaz film ederi

İhanet bana kadar geldi
Erdemli sözlerin altında yok imzam
Tüm suç dosyalarında adım yalnız
Tek başıma oynamış
Tek başıma ağlayıp avunmuşum
Bir su dalması kadar nezaketli
Bir su damlası kadar kibar
Gecenin boynundan süzülürken şafağa
Sönen her damlayla
Yol aldığım gemilerim batmış

Kavrulmuş leblebi kokan sokakta
Hakkını hiç düşünmeden yediğim
Gümüş ay ışıklı geceler
Bir kibrit kutusunda son çöpüm

Hiç bir lamba tutuşmaz
Hiç bir meşale can bulmaz
Parmaklarıma kadar yanana dek
Dağılmaz bu zehiri karanlık

Beynimde karıncalar
Büyük bir gayretle yiyorlar
Yüreğimde sevdadan
Bu günlere biriktirdiklerimi
Gitmiş düşlerden terfiye dostlar
Kırılmış Temmuz rüzgarında kabuğum
Taşlı yollar aşındırmış
Yeşermem düşsemde toprağa artık

Hala nasıl nefes alır
Nasıl dalar gönül gökyüzüne
Eriyip akmış
Saplanmış sanki maviliğe
Her hali ayan beyan
İstemsiz görülen bir düş gibi unutkan
Kim kimin aynasında böyle küstah
Böyle yavan olabilir

Anlamak zordur elbette
Peki ya anlatamamak
Kayıplar içinde var olmak
Varsa biri arkamdan seslenen
Arkası şiir yazılı bir fotoğraf bırak

Ümit Seyhan